

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Dalilou Marečkovou v právní věci žalobce: **I. V.**, nar. . . , státní příslušnost Ukrajina, t. č. Z. D. u L., P., proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR** se sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí ze dne 30. 9. 2015, č. j. OAM-145/LE-BE02-BE02-PS-2015, o povinnosti setrvat v zařízení pro zajištění cizinců,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 9. 2015, č. j. OAM-145/LE-BE02-BE02-PS-2015, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 9. 2015 č. j. OAM-145/LE-BE02-BE02-PS-2015 (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž mu byla podle ustanovení § 46a odst. 1 písm. c) a § 46a odst. 2 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), uložena povinnost setrvat v Zařízení pro zajištění cizinců v B. (dále jen „ZZC“) až do vycestování, maximálně však do 17. 1. 2016.

Žalobce v úvodu žaloby uvedl, že žalovaný vydáním napadeného rozhodnutí porušil § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu ve spojení s § 3, § 50 odst. 3 a § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Podle jeho názoru žalovaný nedostatečně zjistil skutkový stav věci, čímž porušil ustanovení § 3 a § 50 odst. 3 správního řádu.

Žalobce v první řadě žalovanému vytkl, že se dostatečně nezabýval skutečnostmi svědčícími v jeho prospěch, konkrétně se nezabýval skutečností, že žalobce má v současnosti na území ČR přítelkyni. Žalovaný tuto skutečnost bez dalšího označil jako „účelové“ tvrzení, ač právě tato skutečnost mohla být relevantní např. při hodnocení proporcionality uloženého opatření a dopadu zajištění na rodinné vazby žalobce. Žalobce dále žalovanému vytkl porušení ustanovení § 68 odst. 3 správního řádu s tím, že v odůvodnění napadeného rozhodnutí chybí potřebné úvahy, kterými se správní orgán řídil při hodnocení podkladů a při výkladu právních předpisů. Podle žalobce se žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí vůbec nepokusil vysvětlit, co znamená výraz „nebezpečí pro veřejný pořádek“, jehož výklad je pro aplikaci ustanovení § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu klíčový. Z napadeného rozhodnutí tak není zřejmé, jakým způsobem správní orgán chápal význam právní normy, pod kterou hodlal jednání žalobce podřadit. V této souvislosti odkázal na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 7. 2011, č. j. 3 As 4/2010 – 151 s tím, že nelze předpokládat, že význam tohoto pojmu je samozřejmý, že i žalobci je znám a žádné úvahy spojené s jeho výkladem není třeba v napadeném rozhodnutí (ve smyslu ustanovení § 68 odst. 3 správního řádu) uvádět. Žalobce dále odkázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 9. 2013, č. j. 5 Azs 13/2013-30, v němž je vysloveno přesvědčení, že narušením veřejného pořádku ve smyslu tohoto ustanovení může být jen „takové jednání, které bude představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti“. Žalobce v této souvislosti odkázal na rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 15. 7. 2014, č. j. 44 A 36/2014-37 a uzavřel, že za této situace není z napadeného rozhodnutí vůbec seznatelné, v čem má spočívat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení veřejného pořádku. Žalobce proto označil napadené rozhodnutí jako nepřezkoumatelné.

Žalobce dále žalovanému vytkl, že v napadeném rozhodnutí nijak konkrétně neposoudil přiměřenost jím uloženého opatření. Zde odkázal opět na rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 15. 7. 2014, č. j. 44 A 36/2014-37, v něm pak na citované usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 7. 2011, č. j. 3 As 4/2010-151. Podle názoru žalobce je právě taková úvaha pro posouzení přiměřenosti uloženého opatření nezbytná.

Závěrem žalobce žalovanému vytkl, že délka doby zajištění (která má uplynout dne 17. 1. 2015) byla stanovena v maximální možné délce, když stanovená doba zajištění představuje dobu 120 dnů od počátku omezení jeho osobní svobody a 109 dnů od podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany. V této souvislosti znovu odkázal na rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 15. 7. 2014, č. j. 44 A 36/2014-37 a dodal, že uvážení správního orgánu o maximální délce povinnosti cizince setrvat v ZZC musí být z odůvodnění správního rozhodnutí vždy seznatelné. Podle názoru žalobce žalovaný svůj postup a přiměřenost uložené délky zajištění v napadeném rozhodnutí dostatečně a konkrétně

nezdůvodnil (resp. nijak nezohlednil ani specifikum jeho případu, tj. vliv dopadu jeho zajištění na vztah žalobce k jeho přítelkyni).

Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě odmítl žalobní výhrady s tím, že v napadeném rozhodnutí odůvodnil závěr o nebezpečí žalobce pro veřejný pořádek a zhodnotil individuální okolnosti případu. Rozhodnutí o povinnosti žalobce setrvat v ZZC nebylo vydáno pouze z důvodu jeho nelegálního pobytu v ČR, ale též z důvodů dalších skutečností popsaných v napadeném rozhodnutí, které odůvodňují závěr správního orgánu, že žalobce svým chováním a nerespektováním právního řádu představuje skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti, tedy veřejný pořádek. V této souvislosti odkázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 9. 2014, č. j. 5 Azs 13/2013-30. Žalobce přicestoval do ČR již v roce 2004 na turistické vízum za svou sestrou, která zde v té době žila. Po ukončení platnosti víza podal svou první žádost o mezinárodní ochranu z důvodu legalizace svého pobytu. Správní orgán jeho žádosti nevyhověl, rozhodnutím ze dne 2. 5. 2004 žalobci azyl udělen nebyl. Žalobce nebyl úspěšný ani se žalobou u věcně a místně příslušného Krajského soudu v Ostravě, který ji rozsudkem zamítl. Žalobce nebyl úspěšný ani s kasační stížností před Nejvyšším správním soudem. Přesto si žalobce (po ukončení azylového řízení) svůj pobyt zde nijak nelegalizoval, pobýval zde bez platného víza či povolení k pobytu, ode dne 5. 11. 2012 dokonce bez platného cestovního dokladu až dosud. Z důvodu nelegálního pobytu a nelegálního zaměstnání bez pracovního povolení bylo žalobci rozhodnutím dne 7. 11. 2014 uloženo správní vyhoštění (na dobu 4 let se čtyřiceti denní lhůtou k vycestování). Žalobce byl současně zařazen do Evidence nežádoucích osob ode dne 13. 11. 2014 do 24. 12. 2018. Dne 17. 9. 2015 byl žalobce kontrolován hlídkou Policie ČR, kterou byl téhož dne zajištěn, neboť nebylo možné jej nijak ztotožnit. Dne 25. 9. 2015 učinil opětovné prohlášení o mezinárodní ochraně, ode dne 29. 9. 2015 s ním bylo zahájeno řízení o mezinárodní ochraně. Podle slov žalobce jmenovaný v současné době nepracuje, finanční prostředky na živobytí si zajišťoval občasnými brigádami, není životně pojištěn, nemá nahlášenou stabilní adresu (bydlel v Praze u kamarádů). Žalovaný zdůraznil, že mu není znám žádný důvod, proč by žalobce nemohl z území ČR vycestovat, na Ukrajině stále žije jeho matka a sestra. Podle názoru žalovaného je žalobcova žádost o mezinárodní ochranu účelově podaná. Závěr žalovaného, že by v budoucnu žalobce vzhledem ke svému dlouhodobému postoji mohl porušovat právní řád České republiky, byl podle názoru žalovaného učiněn oprávněně. Jeho propuštění ze ZZC by mohlo ohrozit veřejný pořádek již proto, že u žalobce lze předpokládat pokračování v nerespektování právního řádu ČR. Jeho jednání, jako v řadě jiných případů, může představovat i jednání trestněprávní povahy, v této souvislosti žalovaný odkázal na ustanovení § 337 odst. 1 písm. b) trestního zákoníku. Podle žalovaného v posuzovaném případě došlo k maření výkonu správního rozhodnutí od 7. 11. 2014 do 17. 9. 2015, z chování žalobce není dána žádná záruka jeho respektu k právnímu řádu ČR (veřejnému pořádku), neboť vědomě porušuje pravidla daná zákonem o pobytu cizinců.

Žalovaný dodal, že institut povinnosti setrvat v ZZC představuje institut preventivní povahy a jeho aplikace vychází z pravděpodobnostních závěrů o nebezpečí pro veřejný pořádek. Zákon o azylu případy mírnějších donucovacích prostředků neupravuje. Pokud je zcela naplněn předpoklad § 46a zákona o azylu, který vymezuje podmínky zajištění cizince, nepřichází použití mírnějších prostředků v úvahu, ale je na místě cizince zajistit.

Žalovaný vyjádřil nesouhlas s tvrzením žalobce, že se dostatečně nezabýval skutečností, že jmenovaný má v ČR přítelkyni. Žalovaný odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, současně odkázal na protokol o pohovoru k žádosti o mezinárodní ochranu, v němž žalobce uvedl, že s přítelkyní sice žili ve společné domácnosti od roku 2009 do roku 2013, ale v roce 2013 se nepohodli a žijí každý sám, vídají se několikrát týdně, zajdou na kávu a na procházku. Žalovaný dodal, že v případě žalobce nelze dovodit, že by ČR byla jedinou zemí, v níž by mohl s přítelkyní naplňovat svůj soukromý a rodinný život, a proto nelze dovodit, že by jeho vyhoštění představoval zásah do jeho soukromého a rodinného života (zejména pokud spolu nežijí ve společné domácnosti již několik let).

K námitce týkající se stanovené doby zajištění žalovaný odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí s tím, že jeho závěr o setrvání neodporuje principu zákazu libovůle, diskriminace, neodporuje lidské důstojnosti, neporušuje princip proporcionality ani rovnosti. Navíc žalobce nyní nedisponuje platným cestovním pasem, který bude třeba obstarat. Z výše uvedených důvodů navrhl žalovaný zamítnutí žaloby.

Ze správního spisu, který byl soudu doručen se žalobou dne 9. 11. 2015, soud zjistil, že žalobce byl zajištěn rozhodnutím Policie ČR ze dne 18. 8. 2015 podle § 124 odst. 1 písm. b) a c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o pobytu) a umístěna do ZZC v B.. Důvodem zajištění byla skutečnost, že jmenovaný byl dne 17. 9. 2015 kontrolován hlídkou Policie ČR, kdy nepředložil žádný doklad totožnosti (pouze uvedl, že je Ukrajinec), ani po poskytnuté součinnosti nebylo možné zjistit jeho totožnost. Následnou lustrací z databáze žalovaného bylo zjištěno jeho jméno a datum narození, bylo rovněž zjištěno, že je ode dne 13. 11. 2014 do dne 24. 12. 2018 veden v evidenci nežádoucích osob. Bylo zjištěno, že rozhodnutím Policie ČR ze dne 7. 11. 2014, sp. zn. KRPA-425410-15/ČJ-2014-000022, mu bylo vydáno správní vyhoštění z území členských států EU na čtyři roky. Lhůta k vycestování byla stanovena na 40 dnů, žalobci byl udělen výjezdní příkaz č. GA0217444 s platností do dne 23. 12. 2014. Zajištění bylo dne 17. 9. 2015 překvalifikováno na zajištění podle § 27 odst. 2 zákona č. 273/2008 Sb. Protože vzniklo podezření ze spáchání přečinu podle ustanovení § 337 odst. 1 písm. b) trestního zákona - maření úředního rozhodnutí a vykázání – byl dne 18. 9. 2015 kontaktován dozorující státní zástupce pro Prahu 8, který rozhodl o odevzdání věci dle ustanovení § 159a odst. 1 písm. a) trestního řádu Policii ČR (Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort) k vyřešení dle zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců k vyřešení. Se žalobcem byl sepsán dne 18. 9. 2015 protokol o podání vysvětlení. Žalobce potvrdil, že si pamatuje, že převzal dne 7. 11. 2014 rozhodnutí o správním vyhoštění a nepodal proti němu odvolání. Potvrdil, že věděl, co má udělat po obdržení výjezdního příkazu. Neodcestoval však proto, že neměl peníze na cestu ani na vyřízení nového cestovního dokladu. Žalobce potvrdil, že si je vědom toho, že zde pobývá neoprávněně. Uvedl, že bydlí v Praze u kamarádů, žádnou stabilní adresu nemá, není nikde hlášen k pobytu. Uvedl také, že nepracuje, peníze si vydělává občasnými brigádami. Protiprávního jednání si byl plně vědom. Zdravotní pojištění nemá, je rozvedený, má jednu dceru, která bydlí sama na Ukrajině. Na Ukrajině žalobce bydlí ve vlastním domě, bydlí tam i jeho matka a sestra. Žalobce uvedl, že neví, kde se zdržuje jeho bývalá manželka, nejsou spolu v kontaktu. Uvedl rovněž, že zde nemá žádnou osobu, která by pociťovala jeho

vyhoštění z hlediska zásahu do soukromého nebo rodinného života jako nepřiměřené. Žalobce dodal, že nemá překážku ani důvod, proč by nemohl vycestovat.

Napadeným rozhodnutím byla žalobci podle § 46a odst. 1 písm. c) a § 46a odst. 2 zákona o azylu uložena povinnost setrvat v ZZC až do vycestování, maximálně do 17. 1. 2016, z důvodu možného ohrožení veřejného pořádku na území České republiky. Žalovaný v odůvodnění rozhodnutí uvedl, že z informací získaných od Policie ČR zjistil, že žalobce byl 17. 9. 2015 zajištěn podle § 124 odst. 1 písm. b) a c) zákona o pobytu cizinců a umístěn do ZZC v B.. Žalobce byl v herně S., v ulici S., P. kontrolován hlídkou Policie ČR, a po té zajištěn, neboť nebylo možné jej nijak ztotožnit. Bylo zjištěno, že žalobci bylo rozhodnutím ze dne 7. 11. 2014 uloženo správní vyhoštění, a to na dobu 4 let se čtyřiceti denní lhůtou k vycestování, současně byl žalobce zařazen do Evidence nežádoucích osob (ode dne 13. 11. 2014 do 24. 12. 2018). Žalobci byl udělen výjezdní příkaz č. GA0217444 s platností do dne 23. 12. 2014. Žalovaný zopakoval výpovědi žalobce do protokolu o podání vysvětlení dne 18. 9. 2015, v němž potvrdil, že si pamatuje, že převzal dne 7. 11. 2014 rozhodnutí o správním vyhoštění, že proti němu nepodal odvolání. Potvrdil také, že věděl, co má udělat po obdržení výjezdního příkazu. Neodcestoval však proto, že neměl peníze na cestu ani na vyřízení nového cestovního dokladu. Žalobce potvrdil, že si je vědom toho, že zde pobývá neoprávněně. Uvedl, že bydlí v Praze u kamarádů, žádnou stabilní adresu nemá, není nikde hlášen k pobytu. Uvedl také, že nepracuje, peníze si vydělává občasnými brigádami. Protiprávního jednání si byl plně vědom. Zdravotní pojištění nemá, je rozvedený, má jednu dceru, která bydlí sama na Ukrajině. Na Ukrajině žalobce bydlí ve vlastním domě, bydlí tam i jeho matka a sestra. Žalobce rovněž uvedl, že neví, kde se zdržuje jeho bývalá manželka, nejsou spolu v kontaktu. Uvedl rovněž, že zde nemá žádnou osobu, která by pociťovala jeho vyhoštění z hlediska zásahu do soukromého nebo rodinného života jako nepřiměřené. Žalobce dodal, že nemá překážku ani důvod, proč by nemohl vycestovat.

Žalovaný konstatoval, že se jedná již o druhou žalobcovu žádost o mezinárodní ochranu. V prvním případě žalobce nebyl úspěšný, nebyl úspěšný ani se žalobou u Krajského soudu v Ostravě, který ji rozsudkem ze dne 5. 12. 2005, č. j. 24 Az 316/2004, zamítl. Řízení bylo ukončeno usnesením Nejvyššího správního soudu, které nabylo právní moci dne 9. 2. 2007.

Dne 25. 9. 2015 učinil žalobce prohlášení o mezinárodní ochraně a bylo s ním zahájeno řízení ve věci mezinárodní ochrany. V podané žádosti žalobce uvedl, že přicestoval do ČR již v roce 2004 na turistické vízum za svou sestrou, která zde (tehdy) žila. Po skončení platnosti víza podal svou první žádost o mezinárodní ochranu z důvodu legalizace svého pobytu. Po ukončení azylového řízení nevycestoval, ale ani si svůj pobyt nelegalizoval, pobýval zde bez platného víza či povolení k pobytu, ode dne 5. 11. 2012 dokonce bez platného cestovního dokladu až dosud.

Na základě všech uvedených skutečností dospěl správní orgán k závěru, že se lze důvodně domnívat, že by žalobce mohl v případě propuštění ze ZZC představovat nebezpečí pro veřejný pořádek, a proto je nutné s ním vést řízení ve věci mezinárodní ochrany za současného omezení jeho svobody. K tomuto závěru dospěl správní orgán na základě toho, že na území ČR přicestoval v roce 2004, po skončení platnosti víza požádal o mezinárodní

ochranu z důvodu legalizace pobytu. Po ukončení azylového řízení žije v České republice bez platného povolení k pobytu a od 5. 11. 2012 bez platného cestovního dokladu. Není tak schopen předložit žádný doklad totožnosti. Žalobci bylo dne 7. 11. 2014 uděleno správní vyhoštění, byl zařazen do evidence nežádoucích osob, a protože nevystoupal, byl zajištěn. Žalovaný dodal, že si žalobce finanční prostředky na živobytí zajišťoval občasnými brigádami, že není životně pojištěn, nemá nahlášenou stabilní adresu, nemá ani finanční prostředky na vycestování. Konstatoval rovněž, že žalobce nemá žádné rodinné vazby či závazky v ČR, nemá zde ani majetek. Matka, sestra a dcera žijí na Ukrajině. Dodal, že vzal v potaz skutečnost, že zde má přítelkyni, s níž ale nežije ve společné domácnosti (její dceru v žádosti o mezinárodní ochranu nezmínil vůbec). Tvrzení žalobce tak žalovaný shledal účelovým.

Žalovaný shrnul, že žalobce pobýval v České republice neoprávněně, nerespektoval rozhodnutí cizinecké policie o povinnosti vycestovat z České republiky dané rozhodnutími o správním vyhoštění a zařazením do evidence nežádoucích osob. Správní orgán nemůže přehlédnout skutečnost, že žalobcem podaná druhá žádost o mezinárodní ochranu je z jeho pohledu účelově podaná s cílem vyhnout se správnímu vyhoštění, neboť žalobce nevysvětlil, proč o mezinárodní ochranu nepožádal během svého mnohaletého pobytu v ČR, neboť mu v tom nic nebránilo.

Správní orgán má tudíž za prokázané, že propuštění žalobce ze ZZC a vedení správního řízení ve věci mezinárodní ochrany bez omezení jeho osobní svobody by mohlo ohrozit veřejný pořádek v České republice, neboť lze u něj důvodně předpokládat jeho pokračování nerespektování právního řádu České republiky a pokynů jednotlivých správních orgánů. Žalobce není osobou vyloučenou z aplikace § 46a odst. 1 zákona o azylu. Vzhledem k uvedeným skutečnostem je správní orgán přesvědčen, že by žalobce mohl svým chováním představovat nebezpečí pro veřejný pořádek v rámci České republiky a proto shledal naplnění podmínek stanovených § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu. Rozhodl se přistoupit k zajištění žalobce na 110 dnů, neboť o jeho žádosti o mezinárodní ochranu bude s vysokou pravděpodobností rozhodnuto v zákonem stanovené lhůtě 90 dnů, podaná žaloba proti tomuto rozhodnutí má ze zákona odkladný účinek a žalobce má právo pobývat v České republice po dobu soudního řízení o této žalobě, ale s ohledem na obsah jeho žádosti lze předpokládat, že řízení na 1. instanci včetně soudního přezkumného řízení budou ukončena v uvedené celkové lhůtě 120 dnů. S ohledem na výše uvedené žalovaný konstatoval, že žalobce je povinen setrvat v ZZC v B., maximálně však do 17. 1. 2016.

Po doručení žaloby (včetně správního spisu) soud zjistil, že žalobce byl v den podání žaloby (tj. dne 30. 10. 2015) převezzen do ZZC D.. Tuto skutečnost žalovaný soudu potvrdil přípisem ze dne 16. 11. 2015, č. j. UT-32958/2015.

Krajský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

Podle § 46a odst. 1 zákona o azylu rozhodne ministerstvo o povinnosti žadatele o udělení mezinárodní ochrany, s výjimkou žadatele, kterým je nezletilá osoba bez doprovodu, rodič nebo rodina s nezletilými či zletilými zdravotně postiženými dětmi,

osoba s vážným zdravotním postižením, těhotná žena nebo pokračování osoba, která byla mučena, znásilněna nebo podrobena jiným vážným formám psychického, fyzického či sexuálního násilí, setrvat v přijímacím středisku až do vycestování, maximálně však po dobu 120 dní, jestliže nebyla spolehlivě zjištěna totožnost žadatele, žadatel se prokazuje padělanými nebo pozměněnými doklady totožnosti, nebo je důvodné se domnívat, že by žadatel mohl představovat nebezpečí pro bezpečnost státu nebo veřejný pořádek, není-li takový postup v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

Podle § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu ministerstvo rozhodne o povinnosti žadatele o udělení mezinárodní ochrany setrvat v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců až do vycestování, maximálně však po dobu 120 dní, jestliže by žadatel mohl představovat nebezpečí pro bezpečnost státu nebo veřejný pořádek, není-li takový postup v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

Stěžejní námitkou žalobce je argument, že skutečnosti uváděné v napadeném rozhodnutí (nelegální pobyt a nerespektování správního vyhoštění) nemohou podle judikatury správních soudů odůvodnit závěr o jeho nebezpečí pro veřejný pořádek. Tato námitka je důvodná. Soud vyšel z úvah, které ve vztahu k pojmu veřejný pořádek učinil v řadě svých jiných rozhodnutí. Konstatuje, že obecně musí být důvody pro omezení osobní svobody cizince podle § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu jako osoby nebezpečné pro veřejný pořádek takovými důvody, jež dostatečně intenzivně odůvodňují potřebu izolace cizince od společnosti proto, aby svým chováním nenarušoval žádoucí a řádné fungování společnosti (veřejný pořádek). Smyslem je předejít tomu, aby cizinec neporušoval či neohrožoval práva a svobody druhých, resp. předejít tomu, aby svou činností nenarušoval či neohrožoval fungování orgánů státu.

Jako důvodnou soud shledal tuto stěžejní žalobní námitku, v níž žalobce zpochybňuje závěr žalovaného, že představuje nebezpečí pro veřejný pořádek. Soud úvodem poznamenává, že souhlasí se závěrem Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 5. 2. 2014, č. j. 1 Azs 21/2013-50, podle kterého „*samotná skutečnost nelegálního pobytu a nepodrobení se rozhodnutí o správním vyhoštění, resp. v obecné rovině nedodržování předpisů upravujících pobyt cizinců na území České republiky, v souladu s výše citovanou judikaturou nemůže představovat skutečné, aktuální a závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti. Je proto třeba přisvědčit tvrzení stěžovatelky, že rozhodnutí žalovaného je nezákonné, neboť žalovaným uvedené důvody (nelegální pobyt a nepodrobení se rozhodnutí o správním vyhoštění) nelze samy o sobě kvalifikovat jako nebezpečí pro veřejný pořádek České republiky*“. Soud nevidí důvodu, aby se od shora uvedeného názoru Nejvyššího správního soudu odchýlil, a to zejména za situace, kdy žalobce, který žije v ČR již od roku 2004, se žádného jiného provinění kromě nelegálního pobytu (a nerespektování správního vyhoštění, které však trvalo pouze několik měsíců) nedopustil, soud proto konstatuje, že závěr žalovaného o jeho nebezpečnosti pro veřejný pořádek nemůže obstát. Právě skutečnost, že se žalobce dosud žádného jiného provinění (od roku 2004) nedopustil, je důvodem k závěru, že na posuzovaný případ nelze aplikovat rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2014, č. j. 3 Azs 25/2013-39, neboť ten dopadá na jiné případy (žalobce dosud nebyl odsouzen za trestný čin maření výkonu úředního rozhodnutí). Soud uzavírá, že byť nelegální pobyt žalobce na území České republiky spojený s nerespektováním rozhodnutí o správním

vyhoštění je jistě nesprávný, není pouze tato okolnost dostatečným důvodem pro uložení povinnosti setrvat v ZZC ve smyslu § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu.

Výše uvedené je však pouze jedna stránka hodnocení otázky, zda žalobce představuje nebezpečí pro veřejný pořádek v České republice. Vedle toho je nutné ve smyslu usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 26. 7. 2011, č. j. 3 As 4/2010-151, zhodnotit, zda konkrétní okolnosti životní situace žalobce a s ní spojená potřeba přiměřeného vyvážení ústavou garantovaných práv v podobě zejména práva na osobní svobodu a práva na rodinný život, v protikladu k historii jejího dosavadního porušování právního řádu České republiky neumožňují, aby žalobce zůstal po dobu řízení o udělení mezinárodní ochrany na svobodě. Toto vyhodnocení ze strany žalovaného však v napadeném rozhodnutí není dostatečné. Zde nelze odhlédnout od skutečnosti, že např. argumentace žalovaného ohledně dcery přítelkyně (již žalobce údajně nezmínil) je nejasná, zejména v souvislosti se závěrem, že žalobce zde nemá žádné rodinné vazby. Právě tento nedostatek způsobuje nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů. Dalšími žalobními body se soud již pro nadbytečnost nezabýval, neboť dvěma stěžejním žalobními námitkám přisvědčil.

Napadené rozhodnutí v rámci soudního přezkumu neobstálo, soud je proto jako nezákonné podle § 78 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“) zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Právním názorem, který vyslovil soud ve zrušujícím rozsudku, je v dalším řízení žalovaný vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch. Žalobci, který byl ve věci úspěšný, žádné náklady nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná

nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze 18. listopadu 2015

JUDr. Dalila Marečková, v. r.
samosoudkyně

Za správnost:
Božena Kouřimová